

MAGYAR VIDÉK.

Előfizetési feltételek:

Egy évre 6 frt.
Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 frt. 50 kr.
Egy szám ára 6 kr.

A lap kiadóhatalma Nobel Armin könyvkereskedésben van, hvá az előfizetéseket küldendők és a lap szellemi részét illető közlemények czimzndök.

SZEPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS TÁRSADALMI KOZLÖNY.

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Hirdetések

négyzet centimetryi tér számítatnak. — Egyszeri beiktatás ára minden négyzet centimetryerét 1 krajczár. — Bélyeg külön 30 krajczár. — Előfizetünk kedvezményben részesülnek.

Nyitl tér pötösronként 10 krral számítatik.

A vidéki hirlapirásról.

Valahányszor a vidéki sajtó valamely ephemer képviselője heczezet arrangirozott kedves szomszédja ellen; valahányszor maguk a vidéki hirlapírók elkeseredett tollharezót vívtak, mely élénken emlékeztetett a „Parturiunt montes, et nascitur ridiculus mus”-féle latin hexameterre; valahányszor eme fiatal és vón titánok „de lana caprina” tele firkáltak sok ivnyi törtelmes papírost s boldog-boldogtalanul összeveszttek; mindannyszor arról kezdtem gondolkodni, hogy mi oka lehet annak, hogy, míg a fővárosi sajtó a tekintélynek és hatalomnak nem csekély fokának örvend, míg képviselői nemcsak rettegett, hanem többnyire nagyra becsült s mindenütt szivesen látott emberek, addig a vidéki journalisták nemcsak, hogy igen csekély vagy épen semmi anyagi jutalmazásban nem részesülnek, de ezen jutalomhiány fejében még a legnagyobb kellemetlenségek — s nem ritkán földözéseknek és méltatlanságoknak vannak kitéve. Kérdésemre — részben — már magukban azon okokban is találtam választ, amely okok engem az előlotti gondolkodásra készítettek. De ezen válasz még nem látszott kielégítőnek lenni, mert hiszen azt is tapasztaltam, hogy néha-néha a fővárosi sajtó is belefussol a vidéki lapok pletykagyártásába s kiszórti hajbakapásaiiba. — Mindamellett nem volt kedvem e kérdéssel behatóbban foglalkozni, noha nem szokásom fele-uton megállapodni. Csak most, mikor az ilyen journalistikai kereszttíz kellő közepén állott, mikor magam is ártatlannul kerültem bele a tűzbe, mint Pilátus a credóba, csak most fogtam hozzá a kérdés

komoly megoldásához, s elég bátor vagyok azt hinni, hogy ebbeli iparkodásomnak kielégítő eredménye is van.

Először is nagy hasonlatosságot találok a színészek és a hirlapírók s ezek sorsa között.

Míg a nemzeti és népszínház tagjai urak, művészek és nagy emberek, addig a vidéki színészek és diletánsok — — — nem szükséges mondanom, hogy micsodák. S erre nézve igen sokszor a hely, nem pedig a személy, a tehetség határoz. Ugy a hirlapíróknál is. A journalista „von Fach”, a szakember, vidéken kénytelen volna koplalni vagy ében halni, míg a fővárosban többnyire elég kényelmes és kellemes életet folytat; pedig, de sokszor még az orthographiáját, a journalistika abc-jével sincsen tisztában! „Bescheiden sind Lumpe” vallja Goethevel, s ezen mondas nála oly axiómává fejlődik, mely végre egész működésében az irányadó. De, mint mondtam, ő megél és pedig tisztességesen; mert helyére talált; a többiek pedig senkinek semmi köze. — Másképen vagyunk a vidéki „diletáns” hirlapíróval. Ez többnyire olyan ember, ki hivatala vagy más valami jövedelme után él, és szabad óráit arra használja, hogy közhasznú és mulattató irányú és tárcázikkeit ír, vagy a locais viszonyok reformálására czélzó indítványokat tesz, vagy hiúz-szemmel ellenőrzi a külfölele egyletek, társulati és tisztviselők működését, vagy pedig pletykákat fabrikál. Rendesen semmiféle írói tiszteltidjában nem részesül, jutalmát ő egészen másban leli.

Vajjon miben?

Talán azon öntudatban, hogy jót tett, anélkül, hogy anyagi „renumerációt” kér vagy

vár? Dehogyan is; hiszen a legjobb barátja is azt mondja róla, hogy bizony nem önzetlenségéből és emberi szeretetből származnak azok a szép és világra való cikkek, hanem mivel az ipse városi vagy országos képviselő, polgármester, városi ügyész, tanfelügyelő meg nem tudom, még mi szeretni lenni. S ezen baráti mondkát felkapják a hir szárnyai, s csakhamar tele lesz a város, a vidék tőle, hogy N. N. ezért meg azért ír, — végre pedig maga az illető hirlapíró is kénytelen nolens-volens elhinni, hogy ő egoista, nagyravagyó, praetendáló s követelő ember, és vége a tiszta öntudatban rejlő jutalomnak is!

Vagy talán szeretetet, tiszteletet arat a vidéki hirlapíró, ha életre való dolgokat ír és indítványoz? Hiszen oly ritkán van alkalmunk az önzetlen törekvés és munkálkodás még csak leggyengébb nyilatkozatait is szemlélni a mai anyagi világban, — talán csak megadják ama boldogtalan, de nemes tüztől áthatott vidéki hirlapíróknak azt, ami nem kerül pénzbe: szeretetet és tiszteletet. Egy valaki megadja, és ez a szerkesztő, — néha ez sem. Ezen egy emberen kívül van igen sok irigy, kritizáló, becsnérlő, akadékoskodó, földöző emberek stb., de annál kevesebb igaz és szerető barátja a jámbor vidéki hirlapíróknak.

És eme különös, de nagyon is dubiosus értékű jutalmakban csak azért kénytelen részesülni, mert nincsen a kellő helyen.

Igenis, ismételve mondom, a vidéki hirlapíró csak azért van kitéve a legkülönbébb kellemetlenségeknek, mert nemcsak, hogy a vidéki sajtó még jobbra az éretlenség stádiumában van, hanem a vidék sem eléggé érett arra nézve,

TÁRCZA

Fővárosi levél.

1880. jan. 5.

(Fakó Pinty ????! „Nagyralátó”)

Fakó Pinty ????!

Uram és hölgyeim! Tudják-e, hogy mit jelent ez?

Ez kérem költőileg annyit jelent, hogy: hol késel az őji homályban; prózái nyelven pedig azt teszi, hogy: fuss vagy fizess, azaz hogy írj „Fővárosi levelet” vagy megvonatik tőled a t. példány.

Megvallom, hogy én még erősebb feddést vártam, már az utóbbi számok hirovátalban keresgéltem rávonatkozó illyféle czimű közleményeket: „Vétkes hanyagság.” — „A kötelesség mulasztás netovábjba.” „Hütlenn visszacsúls” stb. De ime hála a t. szerkesztő úr türelmének és solidaritásának egy-két kaeskarings korbács (értsd a kérdés jeleket) és egy pár bunkós papmarasztó (felkiáltó jel) kíséretében elégnék találtá az ellhangzott „Fakó Pinty” ígért énekének folytatására figyelmeztetni.

Ámbátor sok oka foka volt hallgatásomnak, nem mentem magamat, hanem, hogy megmutassam, hogy mennyire méltányolom a szerkesztő úr hatalmas ellenzekeré kál néjében és öreg minde-nesében, Ferenczben. Leányát Julist Feri úr szép

a napi eseményeket, (melyekről jövő levelemben szölok) beváltom ígéretemet és szölok a „Nagyralátó”-ról. Ime tehát „A nagyralátó” meséje:

Kádas Mihály, gazdag paraszt-gazda, szép öszegzeeskét, mintegy 200.000 forintocskát örököl, amelyet szépecskén gazdaságába fektette nejevel Klárával és leányával Julissal mint legelső ember a faluban módban, boldogságban és megelégedésben élhetne volna le egész életét s még szebb vagyont hagyhatott volna leányára és fogadott fiára, Bandira ha. . . . De ez a ha, nem maradt el, hanem menykő csapásként becsapott az „arany paraszt” egyszerű együgyű házi tűzhelyének szentélyébe két léha budapesti urfi személyében. Feri és Béla urfiak mézes-mázás szavaikkal rá veszik az együgyű földművest, hogy ezen hozzá most már épenséggel nem illő falusi viskót elhagya a fővárosba költözökjék s azon czimen, hogy ott majd a gazdát képviselőnek is felléptetik jó esomé pénzösszeget zsarolnak ki Kádas urampiros bujáljárásából. És Kádas, kiben a roppant kínos birtoklása és az urfiak rábeszéléseire felébred a nagyravagyás kínzó ördöge, csakhamar rá áll és kész egyszerű faluját, rokonait, ismerőseit, barátait elhagyni és a fővárosba költözökni. Csakhogy ez nem történelhetik meg olykönnyen mint azt Kádas uram a két urfiaval elhatározta, két hatalmas ellenzekeré kál néjében és öreg minde-nesében, Ferenczben. Leányát Julist Feri úr szép

szóval mihamar rábírja, hogy atyját kövesse, hanem Klára asszony hajthatatlan, ő azt a falut hol apja, nagyapja, rokonai éltek és élnek ezt a boldog esendes ősi fészket el nem hagyja az ismeretlen bizonytalan fényes nagyváros minden örömeiért sem és gyermekét sem engedti, hogy apja leszakítsa szerető kebléről, vagy ha azt teszi csak szívével együtt szakíthatja le onnan. Azonban Kádas is hajthatatlan, megmutatja, hogy ő az ur a háznál, dictum factum, ha akar az asszony, jön, ha nem, nélküle is felmen nek Pestre. A nő vérző szívvel hagyja oda férje házat és apai házába vonja meg magát azon szándékkal, hogy hütlenn férjét, ki képes volt őt házából szivtelenül kitalozítani — ez életben többé viszont soha ne lássa.

A másik ellenzekeré Ferencz az öreg mindenes, egy áldott szívű igazság kimondó házi-barát, ki neszét vévén, hogy Bandi Kádasék fogadott fia és Juliska szeretik egymást a reménytelen szerelmesek szó-szóljánal szögödik. Juhasztatja a neki busult Bandit, ki annak hallatára, hogy Julis apjával Pestre fog menni oda akarja hagyni a szülői házat és világra bujdosni. Az öreg Ferencz önnepi dolmányát felöltve kirózsáztott kalappal, kipántlikázott bottal épen az elutazás napján beállit Kádas uram felé szobájába, hogy Julis kezét Bandi számára megkérje. Alig kezdi azonban rá mondkáját, hogy: Mikoron az isten Ádám otteremté.,

hogy a sajtónak jelentőségét és feladatát meg tudná érteni, fel tudná fogni.

A vidéki sajtót annyiban tartom az éretlenség stádiumában levőnek, mert igen gyakran megfelelő anyag hiányában u. n. laptoltelek után kapkodó, pletykát csinál, békés körökben viszályt okoz stb. stb. De úgy hiszem, hogy a vidéki sajtó nem sokára, talán rögtön is tudná magát emancipálni eme — hogy erősebbet ne mondjak — gyengeségétől, ha maga a közönség jobb utra térne, nemesebb ízlést tanusítana. A kivételeknek persze a legnagyobb tisztelet! — Ámde mit tapasztalunk? Sokan, igen sokan nemesnek mondják a lapot, ha nincs benne valami személyeskedő piquanteria, vagy piquans személyeskedés. Milyennek nevezzem ezt az ízlést? Szépnek, nemesnek bizony nem nevezhetem! És maga a lap egy különös dilemmába kerül: tisztességesnek lenni abnormanek nélkül és — vegetálni vagy épen megszűnni, vagy pedig engedni az elkorcsosult ízlésnek s kinyerni a hírlapi gourmanok tetszését és — prosperálni. Tertium reá nézve non patur. Sokan capitulálnak, azt vélvén, hogy tisztességes visszavonulás még nem csatavesztés, sokan keményen megállnak, ezek a szemesek, életrevalók, a mai korban uralkodó elvek- és eszméknek megfelelőek.

Talán kissé feketén festettem, talán igenis általánosítottam a bajt! Ennek igen örülnek — mert hiszen errare humanum est — s teljes készséggel kérek bocsánatot a kivételektől!

No de még valami fekszik a szivemen, amit el kell mondanom. Ha e dolog nem volna annyira furesa, úgy szomorúnak mondanám, — mert hát 1880-ban vagyunk s két évtizeddel ma be lesz fejezte a tizenkilencedik század. Eme században, eme század végén még vannak emberek, akik azt mondják, hogy a közügyekhez semmi köze, a közérdeket nem szabad hírlapilag előmozdítani annak, ki városi pótlékok s efféle adót nem fizet! Ha saját két fülemmel nem hallom e mondat, úgy soha nem hiszem ei. Hiszen még a jobbágytság korában is erős nyilatkozatnak találták volna, hát még ma, a szabadság aranykorában!

Különb a községi pótlékról lévén szó, tessék elhinni, hogy mi hírlapírók, akik nem vagyunk eléggé szerencsések azon közevet megújításához járulni, mely eszünkünk kopjatja. — szivesen fizetnek községi pótlékok, szivesen lépnek a virilisták sorába s; ha nekünk hírlapírói működésünkért más pénzzel fizetnek, mint az által, melyet már említettem és azzal, melylyel szegény Verhovay fizette lett!

Sapientia sat!

Pápa, jan. 12. (Pápa város közgyűlése jan. 10-én. Vidéki szemle.) Két és félóránvi élénk tárgyalás után midőn a város tanácsamert elhagytuk, egy a pápai viszonyokban tapasztalt előkelő polgár fogadást ajánlott — még pedig száztog egy ellenében — hogy rövid idő múlva a házi-ipar körli mozgalom ép úgy el fog enyészni mint ahogy tiz évvel ezelőtt elenyészett az oly nagy lelkesedéssel felkarolt felöltött oktatása. Mi őszintén szölvá az ajánlott fogadás elfogadását kockáztatott dolgoknak tekintjük, mert hát tisztelt polgártársunknak igazá lehet, miről némi előérzetet szerezhetett az emleker ha a megjellett városi képviselők gyér számát tekintjük; jó lehet az úles sorrendje a lehetőleg érdekesebb volt, mert a város költségvetését, illetve azon ügyet, melytől a p ö t l é k nagysága függ, e gyűlésen tárgyalták. Iparosaink csak elvtve voltak képviselve, holott a földműves osztály, melyre épen a háziipar megteremtése hozná a b ő állást, tisztességes távollásgal maradt a gyűlés termétől. A háziipar ügyét a képviselőtestület magává tette s nehéz harmincz frtnyi pauschálét szavazott meg Varga József tanítónak, hogy a felekezeti tanítókat az egyes ipar-ágakban oktassa holott a felekezetek dolga és feladata leend az ügyet a nép között tova terjeszteni. Mivel pedig Pápa városában már évek óta magok az iparosoknak sem igen várgyák a kereset, kimondatott, hogy egyedül azon ágak kultiválándók, melyek Pápan rendes iparágat nem képeznek, s így a könyvtárszét és kefékészítés ki van zárva a „tanrendből.” Egyelőre tehát a háziipar ügyének annyiban már is van hatása amennyiben amíg is túlerhelte városi budgettünk kiadásait nagyobbitja.

A második tárgy, melylyel közgyűlésünk foglalkozott özv. Bergerné felfolyamodásának ügye mire nézve a tanács határozata helybenhagyott anélkül, hogy felebbezzé folyamodványa felolvastatott volna.

Városunk 1880-ik évre vonatkozó költségvetési előirányzatának tárgyalása élnökséget szült jó lehet a tanács tételei változatlanul elfogadtattak. Említést érdemel dr. Löwy László képviselőnek azon indítványa, miszerint a jövő évek előirányzatának szerkesztése úgy eszközlendő, hogy a jelen dívórovatok mellett még az utolsó év zárszámadásainak hasonló tételei is felvettessék, az indítvány hosszabb vita után elfogadtatott. Tüztőlünk eddigi 740 frtnyi járulékaik mellett ezentel még 2 l ő tüzfűt is fog-nak kapni, mit valóban meg is érdemelnek; az elő-vonatkozó indítványt Kiss Gábor ur meleg szavaival fogadta el közgyűlésünk. Az ovoida és torna-tanítási költségeknél jelentékeny törléseket hozott a tanács ajánlata, melyek el is lettek fogadva. Az utca világitásnál, mire ez évben 1155 frt 59 kr. lett felvéve, élénk vitát keltett dr. Löwy László indítványával, mely szerint a lámpák száma szaporítatnék a világitás jövőre vállalkozónak lenne át-advá. Ezen indítványon szemben Vécsey István képviselő kifjéti, miszerint a város világitását legcélszerűbb házilag kezeltetni, mivel vállalkozó kezelés mellett világitásunk meg rosszabb lenne mint most — hanem a világitásra felhasználnának anyagnak beszerzését jövőre nem „liter” száma hanem igen is rendes pályázat után indítványozza beszerezni. Ezen czelszerű indítvány elfogadtatott.

A czinca-árok ügye, hogy szóba került természetesen, mivel ez városunk egészségügyét illetőleg vá-lóságos nyílt sebet képez. Ez alkalomból kifjéjódott utából Róza István képviselő urnak erélyes és a képviselők jogait védő — felszólalását is felemlít-jük mint olyant, mely általános helyességel fogad-tatott és köszönetet érdemel a nyilvánosság terén is.

Tudva van, hogy városi pénztárunk a felekezeti iskolákét évi segélybe részesíti; de tekintve azt, hogy ezen segélyt — mint pótlékok — úgyis a felekezethez adozó polgárok fizetik nagyon termé-szetes, miszerint minden hitfelekezeten azon mérvbén dotandó, melyben tagjai adót illetve pótlékok fizetnek, már pedig az adófizetés minden évben változó lévén igen helyesnek tartjuk dr. L ő w y L á s z l ó azon indítványát, mely szerint bizalmi férfiak közbenjárása mellett, a felosztási kules új-ból állapítandó meg, nézetünk szerint az igen tiszt. városi tanács feladata lett volna ez ügyben a kez-deményezés. Midőn jelentésünket bevezegnők nem hagyhatjuk említés nélkül azon tényt sem, hogy városi pénztárunkban az apály akkora, miszerint már két év óta, a város adósságai után esedékes, kamatfizetés nem volt teljesíthető és ami több még a hivatalnokai járuléka is néha egy-két havi késé-delmezést szenvednek, miből látható, hogy háztar-tásunk ép oly rendezetlen mint Törökország háztar-tása, ami bizonyára nem tartozik a „lélek emelő”-tények közé.

A Duna mentében fekvő városok és helységek lakóit a fenyegetetvő vált árvisz veszély még ma is, igazgalmán tartja. Pószony egyes utcazi már több nap óta vízben usznak, de legnagyobb ijedségre vannak Csálköz lakói mivel a „Lidia” nevű zá-tonyfal a víz megtorlolt s a torlásón felül a víz folyton árad úgy, hogy már az 1876-iki legmagas-sábré vizzállást 7 hüvelyk hiányával el érte; szerenc-sébe a komáromi jégtorlás megindult s úgy pillanatra a veszély csökkent.

A „Győri Közönlöny” jan. 14-én az áradá-sokról czikket közöl, melyben a veszély közeledtét jelezi, de óvatosságot, erélyt és elhatározó lépések se-gélyével a veszélyt leküzdhetőnek tekinti s evégből éberségre inti Győr polgárait.

„Keszthely” lapjaink az állami rendőrség szükségességéről figyelmeztet érdemlő czikket köz-öl, melyből következő sorokat közlünk:

„Nagyon tévesztett alkalmazás a pandurok elhelyezésénél, hogy sokan olyan állomásokra tétel-nek; a hol születtek, gyermekekdedtek s felnevel-kevény, embereké lettek.”

„Így aztán a sokféle díbogni barátság, bátyimvaras, sógoram, komám, s több anyai falusi „canonicum” szerint számított szeretői atyafiság, midőn a művel-letlen, eszkarvat tartó jórmas butaság a keresem-ban egyik a másíknak csak úgy ropon, úgy törí ol-dalesontját s minden gyilkos eszköz kész az élet eloltására: s mindurnak, se szuronyának se puská-jának, se személyének tekintélye nem lévén, nenek védelmére nem kelhet az ártatlannak, de be-elégedhetik az ebrudoni kidobással. Sőt akárhány eset történt, hogy a puskát kezokből kiesavarták s pocskáká vették vagy az itezés évge kereste koponyá-ját, agyvelejét. Ennek sokáig így folyni nem szabad, csak rendes utatisási szabályzatokkal ellátott államrendőrség vehet véget a már igen elszéledett duhaj állapotoknak. Azert minelőbb óhajtjuk az állami rendőrség élethebetését.”

Veszprémből írják lapunknak, hogy a művel-

belevág a nagyralátó, hogy: mit bolondozik kend Ferenc bácsi, talán csak nem akar rignust mon-dom? Ferenc háromszor is rákezdí, de csak mindég belevág Kádas uram, végre tehát egyenesen kiruk-kol, hogy hát ő voltaképen Julis leánya kezét kérné Bandi részére. Kádas felcsattan. Olyan ágról szakadt parasztnak a ki se irni se olvasni nem tud csak nem adja az ő „kisasszony” leányát, különben is leányá-ról már rendelkezett, az épen ma fog vele Pestre utazni, ahol ezentel állandón fognak lakni. Ekkor kerül csak a megütközés sora szegény Ferencze óva inti az elhamarkodástól Kádast, de mit sem ér el, a szemrehányás kitoró hangján beszéli el Kádas elő-életét, iránta tanusított méltatlanságát, elragadtatásában még azt is felemlíti, hogy Kádas uram, még mint pendeles kölyök az ő nagy apjáról maradt selmezi pipáját is a falba vágta és ezzel a Ferenc bácsival most ugy akar banni, hogy szavát semmibe sem véve hidegen elutasítja midőn őt a veszedelem örvényéből akarja kimenteni. Kádas a sok és erős hangon elmondott szemrehányásra ki-fakad és Ferencnek szolgálati jutalmául egy telt erszényt dova kiutasítja házából. Vércz szívetl távozik a jószívű öreg, de nem mond átkot a szívételeire.

Kádas leányával és a két urfival együtt el-utazik Pestre azonban pesti életét — ami kétség-kívül legérdekesebb momentum lett volna a kidol-

gozásra — nem látjuk a színpadon, csak eredményét tudjuk meg később midőn Kádas testben lélekben megtörve miután összes pénztát a két gavallér ki-élt és örökségét elrabolva megszokott. Távolléte alatt az ősi portát az öreg Ferenc kezelte és egyik végét kiadta árendába a jószívű Kóbi zsidó gyerek-nek aki ott boltot nyitott. Kádas felesége ellátogat Ferenchez s zokogva panaszkodik, hogy mi lett azóta leányából; végső elkeseredésében válni akar férjétől midőn véletlen megérkezik a kijózanodott vezekló férj és a szerető nő feledve minden eddigi kellemetlenséget és fájdalomt megbocsát férjének s visszatér a családban a „nagyralátás” által megzavart régi béke és boldogság. Igen szép részlet Bandi és Julis a két félreértett szerelmes kibékülése a végjelentben. Bandi azt hiszi, hogy Julis pesti tartózkodása alatt eljajusult s egy pár jelenetben őt — ami illemet is sért és nincs indokolva — tolvajok r....ójának nevezi. Ez annyira hat az ár-tatlán leány lelkére, hogy a kutba akarja magát ölni csak a vén Ferenc mindenre kiterjedő figyelme menti őt meg a halál torkából. A végső jelenetben midőn már minden jó véget ért, Bandi még mindég kétkedve Julis ártatlanságán, elakarja hagyni a ház-t. Nevelőnyája belenyugszik csak azt kívánja, hogy mint jó testvéreknek nem illik haraggal elválni egymástól, azért kérjenek egymástól bocsánatot. A gyermekek zokogva rebegik el a bocsánatkérés. No

most öleljétek meg egymást utóljára — mondja anyok. — s a gyermekek hevesen egymás nyakába borulnak. Kis szünet áll be. „No Bandi fiam erszed el Jul-esát és bucsuzzáj el tőlünk is.” Bandi: Nem tudom én elereszteni édes anyám! — Anya: No leányom, légy te az erősebb, bontakozzáj ki Bandi karjaiból. Nem tudok én édes anyám szól a leány, és a két szerelmes zokogva átölelve megbocsát egymásnak. Hanem most már az öreg Ferenc akar elmenni a háztól. Megy ám, de a papért, hogy az új párt összeeskesse. A mű bővelkedik, ugy drámái, mint komikus jelenetekben. Nyelvezet tősgyökeres za-matos magyar, a nép egyszerű érzelm, gondolkodás módja ritka szerencsével van benne alkalmazva. Igen érdekes Kádas uram programbeszède, melyet képviselővé választása reményében tart falubelije-höz. Az egész beszéd tele szívve Kádas uram által ellesett idegen kifejezésekkel, melyek a hozzácsatolt magyar értelemmel neveltséges anachronismust ké-peznek. Csak úgy emlékezthöl említem fel azon részletet, midőn mondja: Második szavazatomat pedig adom arra, hogy a nemzetiségi viszonyok azon meg a s l a t r e d u k á l t a s s a n a k, hogy ne csak mi született magyarok legyünk azok, hanem az idegen nemzetbeliek is tiszta, tősgyökeres ma-g y a r o k k a g e r m á n i z á l ó j a n a k.

Kádast maga a szerző, a jó öreg Szigeti bácsi adta szokott magyaros typusával. K. J á s z a y

tebb körökben jobban is meg lett pendítve egy tekintélyes lap kiadása, mely úgy alak, mint szerkesztésére inkább megfelelné a megye székvárosától méltóságának, mint a jelen sovány szervezeti „Veszprém” című álmos lapocskára.

Tisztelet olvasóink figyelmét különösen felhívjuk az országos méhészeti egyesület közlönyére, a „Méhészeti Lapok”-ra, mely Kriesch János k. műegyetemi tanár szerkesztése mellett érdekes tartalommal megindult. A méhészet meghonosítása, úgy mint külföldön ez rég megtörtént, hazai viszonyainkra nagy horderővel bírva, bizonyára reánk, pápaiakra, nagyobbat, mint — a házi ipar bíráit, mivel a város lakosainak nagyrésze földműveléssel foglalkozik s épen a föld- és kertipar az, mely nagyon hátramaradt állapotban van. A méhészet egy föld- mind a kertipar kiegészítő része lévén, gyakorlati terjesztése mindenesetre észlelhető, amiért is melegen ajánljuk a „Méhészeti Lapok”-t, melynek előfizetési ára egész évre 2 ft (kiadótulajdonos Légrady testvérek, Budapest, nádor-utca 7. sz., hova az előfizetési díjak küldendők.) PF.

Az új év napjáról.*

Boldog újévet! Boldog újévet kívánunk! — hangzik mindenfelé, s e sűrű jókívánatokkal egy időben ugyanannyi füres kéz is nyúl felénk — várva a viszonzásul szolgáló adományt. Az új évi üdvözlést ugyan könnyen fogadhatjuk el s osztagotathatjuk is szét, de a tömörked követel gratuláns kielégíteni, az már nehezebb dolog, vagy legalább is terhesse s alkalmatlanná válik az ilyen tolakodók seregére. Pedig sem az új évi üdvözlés, sem az újévi ajándékok osztogatása, nem mai szokás. Mióta csak kalendárium és évszámítás létezik, az új év napja mindig nevezetes nap volt az emberek névé, melyet a népek különféle módon ünnepeket meg. A zsidóknál az új év napja a Tisri hónap első napjára (a mi számításunk szerint szeptember hó közepére) esett s azt tartották róla, hogy ezen napon tartja istenök az ítéletet; innen neve is: Jom Hadin, azaz ítéletnapja. Egyszersmind ezen napon tartották ők Ádám teremtése napjának is.

A perszákban új év napja azon napra esett, melyen a nap a kosjegyre lép, s innen Nevruzzi. Ha ma a nap, azaz kosnapnak nevezik. Ők ezen napon nagy népművelést tartottak, az u. n. Nevruzot. — A régi rómaiak új év napján Janus istennek egy fehér birkát áldoztak meg, a Janus templomát, valamint az egész várost illatos tömjénnel füstölték ki; az ujonnan választott senatus körmenetén felvonult a Capitoliumba, hogy Jupiternek áldozatot hozzon. A nép mindenféle munkához kezdett, ázlethez fogott ezen napon, mert szerencsés sikerét az egész évre nézve kedvező előjelnek tartották. Talán innen származnak a mi népművelés is meggyökeresedett hasonló s neveléses balvámenyek, p. hogy aki új év napján korán kel, egész éven át korán kelő lesz, új év napján malacpescenyét kell enni, mert a malacelőtúrja a gazdaságnak stb. stb. Különösen szokások voltak a rómaiaknál az újévi szerencseajánlatok és ajándékok; ez utóbbiak leginkább megmarozott datolyákból és szilvákból, fűgéből, mézből, ritka régi pénzdarabokból és egyéb apróságokból állottak. Az utcán találkozik így üdvözölték egymást: Annun novum faustum felicemque tibi! Boldog és áldott új évet neked! A eszázrök később terhes adóval változtatták át az új évi ajándékokat; így pl. Caligula a eszázári palota előcsarnokában állva, fogadta el egy szegény mint gazdag alattvalóknak ajándékait.

*) Terhiany miatt elkészt.

Szerk.

Mari mint feleség és H e l v e y Laura mint leánya művészileg domboríták ki drámai szerepüket, de különösen remek volt Ujházi „örög mindense.” Van még egy mellékes szereplő is a darabban a jószívű Kóbi (Vizvári) zsidó gyerek, aki azonban nagyban befolyik az események szerencsés kibonyultásába; ő hozza meg az örömhírt egy budapesti újságób, melyet nem az uraság szerény nyomatnak, hogy a két iparlovagot kik Kádás pénzivel odább állottak, a rendőrség elfogta és a 200.000 ft mindén hiány nélkül a rendőrségnél van letéve, ő állítja helyre a falubelieknek Kádás és leánya becsületességében megrendült bizalmát, midőn a leányokat és asszonyokat azzal biztatja, hogy „ha egy szót mernek szólni Juliska ellen, hát két garassal felelmi a pánktika árát, a legényeknek, kocsisoknak meg egy ostornyellet sem ád hitelle,” és mindezekért nem fogad semmi ajándékot, csak arra kéri négy szemközti Kádásné asszonyomat, hogy a kukoricát ne adja el másnak. Kár, hogy csak a harmadik felvonásban szerepel e tipikus alak. A két ingyenlő urfí Halmi és Bendak Lajos adták szokott művészettel.

Fakó Pinty.

tilog nem volt ünnepe, de nem sokára egyházilag ünnepe lön azon okból, hogy a hívek a pogány mulatságoktól s tivornyáktól elvonatassanak s egy bűnbánó ünnepe egyesíttessenek. Midőn később János születésének napját december 25-ik napja állapították meg, — január 1-ére lön Jézus körülmélettelésének ünnepe áttve s ezaz evan-gelikus egyház is elfogadta, bár ezen a napon tartati szokott egyházi szónoklatok nem annyira az ünnepe tárgyát képezi mozzanatokot, mint inkább a multba való visszapillantást s a jövőbe való tekintést tárgyalják.

A régi szokások közül a mai napig leginkább az újévi ajándékok és az újévi üdvözlések tartották fenn magukat. Azon szokás, hogy új év napján a városi zenészek vagy az ezredék zenekarai a városokban és falvakban, a tanítók vagy tanítványok körmenetét tegyenek és énekeljenek, — illő jutalmazás reményében — ma már a legtöbb országban hanyatlani kezd. Azonban nálunk még kono-kol ragaszkodnak a régi szokásokhoz cigány muzsikusaik, kéményseprők, éjjeli őreink, pásztoraink, a pincérek s cselédek stb. — nem csakely boszúságunkra s alkalmatlanságunkra, hogy Caligula alattvalóitól csak annyiban különbözünk, amennyiben mi ezer alkalmatlankodónak adjuk azt ezer kis részletben, amit a római polgár egyszerre adott, bizonyára szinte alkalmatlankodó eszázárának.

Hogy hogyan és mikor tolták a különféle népek nyakára az új évet s vele az évszámítást a szerencsétlen kalendáriumesimálók, arról jövőre.

Somorjai.

A középiparotona érdekében.

A közoktatási miniszter az ország összes egyházi- és köztörvényhatóságaihoz, a tankerületi főigazgatókhoz és tanfelügyelőkhöz a budapesti középiparotona ügyében felhívást intézett, mely következőleg hangzik:

Elismert tény, hogy csak azon ország számíthat gazdasági közgazdasági állapotokra, mely a közgazdaság főtényezőjét: a mezei gazdaságot, ipart és kereskedelmet egyaránt fejleszti. Hazánk népessége eddigelé főleg a mezei gazdasággal foglalkozott, mely egyoldalú foglalatosságból mindenféle társadalmi, közgazdasági, valamint finanziazi hátrányok következtek. Ha tehát meg akarjuk alapítani hazánk jólétét, biztosítani jövőjét: feltétlenül szükséges, hogy kellő gondot fordítsunk mezei gazdálkodásunk helyes irányban fejlesztése mellett, az ipar és kereskedés mevelésére és kifejlesztésére, de mindenek felett a tudományra támaszkodó ipari ismeretek és gyakorlatok terjesztésére. Az ipar emelésének és kifejlesztésének, mai időben egyik leghatásosabb emelője az iparszakoktatás. Ennek előmozdítására állítottuk fel a m. év őszén Budapesten egy középiparotona, melyben az elméleti és gyakorlati iparoktatás oly módon vezetetik, hogy ott tanul ifjú onnan kilep-tével alkalmas művezetővé válják, hivatásához képest az ipar egyik vagy másik ágában. Ezen középiparotona három főszakcsoportja van, melyek egyikében építészet, másikkában gépészet, harmadikkában vegy-, illőtőleg gyárműveléssel foglalkozó művezetők tanítanak, ugy azonban, hogy mindenik szakcsoport tanuló az általános tudnivalókra együtt oktattanak.

Az intézeti tanfolyam 3 évre szabották meg. Ámbar az intézet szerencsés előjelke közt nyit meg, s a kezdet újdonságához képest elegendő tanítványok örvend: mindazonáltal a nagy feladathoz mérve, itt az ország minden vidékéről jövő és sokkal számosság növekednek kell csoportosulni, mint még most történt, hogy az intézet az ország szükségének megfelelőleg hatasson.

Ugyanazért felhívom a tek. Köztörvényhatóság figyelmét, hogy a Budapesten fellállított középiparotona létezéséről és céljáról értesítse a hatósága alá tartozó szülők és gyámokat s hívja fel, hogy gyermekeiket, kik az ipar valamely ágára hivatást, hajlamot éreznek magokban, és kik vagy a középiparotona — vagy a polgári iskolák négy alsóbb osztályát jó sikerrel végezték, vagy magánúton a szükséges előismereteket, megszerették, a középiparotona-dába külljék be, hogy ott tanul és ügyes iparosokká míveljék magukat; nevezetesen: vagy építészekké vagy gépészekké, vagy vegy-, illőtőleg gyárműiparosokká. E ezelt még biztosabban és sikeresebben lehetne elérni, ha egyfelől a köztörvényhatóságok közöltöskölgendikének ide s neveltetnének erre alkalmas ifjakat, még pedig az ipar mindhárom ágában; másfelől az egyházi felhatóságok a magok hatáskörében erre szintén hatályoson körműködjenek.

Hazánknak alig tehetünk a mai időben hasznosabb szolgálatot, s polgárainknak a megélhetésre alig mutathatunk biztosabb utat és módot, mintha ifjúságunk egy nevezetesebb részét az ipari pályára utaljuk s ez irányban őket elméletileg és gyakorlatilag kiműveljük. — Idején is van, hogy hazánkban is belásák, hogy az ipar és kereskedelmi pályá ép oly tisztességes és hasznos, mint az ugynevezett tudós professziók, melyek vagyon s talentum nélküli ifjakra nézve ép oly háladatlanok, mint az azokban való túltömöttség a társadalomra nézve káros és veszélyes.

Ugyanazért az ügyet fontoságánál fogva a tekintetes Köztörvényhatóság kiváló figyelmébe és munkás gondjába ajánlom.

Trefort s. k.

Vidék és helyi hírek.

Véres kimeneteli párbaj volt a mult szombaton a fővárosban. Verhovay Gyula és Br. Majtényi Izidor között. Verhovay veszélyesen megsebesült. A párbaj M. által erőszakosan provokáltot, máltal a magyar kranjunkerumban ismét életjel adott magáról. A fővárosi sajtó, a közvélemény és az egész ország M.-et elítéli és joggal, mert így eljárás mellett a sajtószabadság illusorussá válik, a coruptio akadálytalanul terjedhet, a bűnösök és „frakkos bandák” emberei, a hazárdjátékosok emelt fővel járhatnak, minden jóvalól, üzenetlen törekvést, a szőlés és sajtószabadságot fitymálhják. Verhovay a közérkölségéért vívott harcban megsebesült, őt, a tisztá erköles szószólóját láb alól el akarták tenni, de tudják meg, személyt igen, de az általa szolgált igaz ügyet nem lehet egy pisztolylövéssel elnémítani. Nagy Széchenyink dicősfölt szelleme, megbocsáthatás-e a bitor vétezőknek!

Lapunk szerkesztősége Verhovay Gyulához következő táviratot intézett: Verhovay Gyula lapunk szerkesztőjének Budapestben. A közérkölség védelméért vívott harcban megsebesült bajnokunk őszinte részvételt nyújtánija a „Magyar Vidék” szerkesztőségére.

A pápai polgári kör következő táviratot intézett Verhovay Gyulához: Legbensőbb részvételt méltat Verhovay melőbbi felgyógyultsát kívánja a pápai polgári kör közgyűlése.

Nobel Armin úr könyvnyomdászvezetője Verhovay Gyulához szinte részvételtáviratot intézett.

A pápai polgári kör f. hó 12-én tartotta meg tisztújító közgyűlését. Közfelkiáltással meg lettek választva: elnökek: Wajdits Károly; alelnökek: Koczka László (szavazás után); jegyzőinek: Nagy Boldizsár; pénztárnoknak: Bermüller Gyula; könyvtárnoknak: Gross István. A választmányba: Boda György, Verneš András, Czink János, Makara György, Messner, Fischer Adolf, dr. Feil, Szam, Bráder Sámuel, Kovács István, Bikly Sándor, Bánfi János, — póttagok: Horváth Keszó; Brenner, Vinkovits, Heim, Reischer, Freiszberger, Tauber, Schlesinger Rezső. — Alelnök indítványára a közgyűlés részvételtáviratot küldött Verhovay Gyulának, melynek szövegét egy más hírnök hozza.

Meghívás. A pápa-keszthelyi széles vágányú II-od rendű vasút létesítése ügyében f. évi febr. 3-án d. e. 10 órakor Pápán a városnál nagytermében tartandó értekezletre a környékbeli összes érdekeltek emelet tisztelettel meghívattak. Pápán, január 8. 1880. Woita József polgármester.

A Budapest-Esztergom-Győri sokat emlegetett vasútvonalra nézve új értesítések, hogy annak előleges engedményei 42 ivre terjedő memorandumot nyújtottak volna be a közlekedésügyi miniszterriunhoz, melyben az egész vonal részletes tervet és szármányonál ki volnának mutatva és megállapítva. Azonban a kormány ezen vasútvonalra nézve csak február hóban szándékozik az illető törvényjavaslatot a képviselőház asztalára letenni, hogy jövő tavasszal az egész vonal építése szármányonalaival együtt minden akadály nélkül megkezdhetessék. Szó van arról is, hogy az előleges engedmények, t. i. a nyugoti vasúttársulat, Fuchs Miksa és consortes nem fogják megkapni a végleges építési engedélyt, miután a kormány el van határozva, hogy ezental semmiféle vasutat sem fog garantozni.

Népkönyha. Ne tessék megjedni, nem Pápán hanem Gyöngyösön f. h. 15-én lesz megnyitva a népkönyha, melynek vezetése az ott helyi jótékony négyeletre bízottot. A f. évre a városi képviselőtestület a népkönyhára 1000 frtot szavazott meg.

Lapunk munkatársa Bánfi János úr kívánára kijelentjük, hogy töle mindaddig a „Magyar Vidék”-ben csakis következők cikkek jelentek meg: 1. Jelentés a tanítóegyleti közgyűlésről. 2. Kinek van igazga? vonatkozással a népkönyhára. — I. aláírással. 3. Az álbumismusról. 4. A boldog primás. Tárca-czik. B. aláírással. 5. A háziipar a Pápa városi iskolásközlet. B. aláírással. Özv. gr. Batthyány Lajosné. B. aláírással. 6. A falu végén... költemény. Kijelentjük továbbá, hogy B. ír a lap szerkesztésébe be nem folyt, lapunkban semmiféle cikkezhez vagy közleményhez anyagot nem szolgáltattot.

Hymen. Schosberger Márk városi képviselő úr leánya Schosberger Fanny k. a. holnap fog egybekelni Rechner Soma helybeli születésű, budapesti kereskedővel. Az esküvés délelőtt 9 órakor Schosberger úr házában lesz. Sok szerencsét és áldást kívánunk az új házaspárnak. — Kezdlér Lajos vasuti tisztviselő ur f. hó 21-én tartja esküvőjét Wozelka Mártha urholgyőgy Lamm városában (Csehszázg). Sok szerencsét kívánunk az új házaspárnak.

Vilamos világítás. Mint lapunk értesíti, a helybeli orth. izr. hitközség régebben taplált azon

ohaját, hogy a templomot, gyertyapislóság helyett, villamos fényvel óhajta kiváltani, újabb is folyamathoz hozta, amennyiben idevonatkozólag a szükséges kérdéseket egyes előjáróságok tagok Bésben, hol a Jablókóv-féle rendszer gyakorlatilag alkalmazva már van, legközelebb tenni szándékoznak. Mi igen óhajtanók az illetők törekvéseinek sikerét, ha nem ez alkalommal kis türelemre kérnök az illetőket, mivel f. hó 4-én érkezett cabelsgrönökyök szerint a villamos fény megoszthatóságának problémáját a memlőparki büvész, Edison, tényleg feltalálta és gyakorlatilag sikerrel Memlőpark közűs kivilágításánál alkalmazta. Az Edison-féle lámpának ára egy frtba jő, tehát nem drágább, mint egy petroleum-lámpás és 5—120 normál gyertyafényt ad s ötven ilyen kámpa egy közűs villamenzóval hozatik működésbe. New-Yorkból érkező táviratok szerint Edisons f. hó 2- és 3-án Memlőpark városát 100 villamos lámpával világitá ki s két gramme-féle dynamo-elektrikus gép szolgáltatá a szükséges villamfolyamot. Ezen nagy problémának megoldásáról annak idején bővebb értesítéssel fogunk olvasóinknak számolni.

Lapunk zártakor vesszük a hirt, hogy a deveseri műkedvelői előadás és multság fényesen sikerült, jövő számunkban terjedelmesebb jelentést fogunk közölni.

Csekő Gusztáv ur. a református főiskola zene-és énektanára, a helybeli polgári iskolához is énektanárát nevezetett ki.

A hazai indigó termeléssel gróf Eszterházy Miksa tatai birtokában szintén próbát tett, s azon meglepő eredményt tapasztalá, hogy az indigó növény a homokos talajban is gazdagon díszlik és a legnagyobb hőt és szárazságot is kiállja. Az idén négyszer aratott, s a termést most dolgozzák fel indigóvá.

A „Gazdasági Mérnök” ez évi két első száma a következő gazdag és változatos tartalommal jelent meg: Gazdasági érdekeink és a szakirodalom. — A mezői komocsinról (képpel) dr. Rodiczky Jenőtől. — Adatok a kövágóhidak építéséhez. — A napfolták befolyása az áradásokra. — Egy modern francia park (képpel). — A mosonyi öntözött mürét (képpel) Gonda Bélától. — Porhanyító és gyökérmetsző gép (képpel). Péter Dénes halasi földbirtokos tulajmánya. — A frankfurti új vásárcsarnok. — Az építési modorokról. Pfaff Ferenctől. — Termeljünk olcsón! Diószeghy Sándortól. — A péklai öntözési telep első évi tanulságai. Pech Józseftől. — A hamu, mint trágya-anyag Koritsáneczky J.-tól. — Mi idézte elő a Körös és Maros legutóbbi áradását? — Jég-ház vagy jégverem? — A magvak rétegzése. — A buza kapálásáról (6 képpel). — Vegyes közlemények. — Gabona és terményüzlet hazánk és a külföld piacairól. — Építkezési vállalatok. — Bérlet és eladás. — Pályázatok. — Értékpapírok és pénznekem árfolyama. stb. — A Gazdasági Mérnök megjelenik minden héten, csütörtökön, díszes kiállításban, képekkel, gazdag és változatos tartalommal. Előzetési ára

félévre 4 frt. Mutatványzámmal kívánatra szívesen szolgál a kiadóhivatal (Budapest, Üllői út 24.)

Beküldetett. T. Szerkesztő ur! Kérem következő soraim közzétételére: E hó 6-án a helybeli posta újján pénzt küldtem Bésbe, hogy egy ottani cég-nél levő és másnap azaz 7-én lejáró obligatómat beváltssam. En azon hiedelemben miszerint a jókor feladott pénz a kifűzött időben meg fog érkezni, egészen nyugodt valék, midőn 8-ról keltzevő nevezett bécsi üzegtől oly tartalmú felszűlítő levelet kaptam, hogy a már lejárt obligatót miért nem váltom be? — Emdőlögva a 6-án feladott levél még 8-án nem volt Bésben. — Így jártam egy általam abanolt pesti hirdallal: egy hét alatt kétszer nem kaptam meg és midőn reclamáltam, feleletül azt nyertem, hogy a lapok mindenkor rendszeren küldettek el. Midőn ezt egyik barátomnak elbeszéltem, ő viszont megjegyezte, hogy vele ugyanaz történt, sőt az általa két ízben is reklamált lap kétszer küldetett el a nélkül, hogy kezéhez jutott volna. — Távól van tőlem a t. postatiszt urakat hanyagsággal vádolni, de ezen soraimat becses figyelmükbe ajánlom anélkül, hogy azokat megjegyzésekkel vagy találgatásokkal kísérném és meg vagyok gyűződve, miszerint kir. postának oda fog hatni, hogy jövőre ily rendeltenségek ne történjenek. Egy kereskedő.

„Méhészeti lapok” ezim alatt a magyar országos méhészeti egyesület Kriesch János szerkesztése alatti havi közlőny első száma megjelent és hozzáik bekiüldetett. A szerkesztő neve elég biztosítókat nyújt nekünk arra nézve, hogy a lap a céljának meg fog felelni. A méhészeti nemzetgazdasági, társadalmi és erkölcsi fontosságát bővebben fejtegetmi fölöslegesnek tartjuk. Vidékünkön a méhészettel mindaddig nagyon kevesen foglalkoznak, említtet okoknál fogva kívánatos volna, ha gazdánk minél nagyobb számmal, az orsz. méhészeti egyesületbe lépnének és az egylet figyeseu szerkesztett közegét járnatuk.

A Gyűrű. írta Gyűrű János (dr. Marcell János), ezimű kis füzet jelent meg Rozsnyón, Kovács Mihály könyvnyomdájában, Ára 30 kr. Ajánljuk.

Bátor verekedők. Tegnapelőtt éjjel két becsipett szuhanc támológ végig a szől-utczán, éktelen ordítással háborgatva a már alvókat. A kávéház elé érvén, az egyiknek valószínűleg eszébe jutott valami, mert megállítja hozzá méltó pajtását. „Te Feri, add vissza a kávé árát!” „Nem vagyok bolond, mér fizetted meg?” „Mégézezer mondom, fizessed meg a 12 krajczáromat, te akasztanyiváló!” Erre a másik olyan pénzzel fizetett aztán, melyet a bíróság előtt 5 frttal lehet beváltani. A dolog kifejtődött, előkerültek az ominózus bieskák és megkezdtek szomorú működésüket. Most egyszerre kardesörömpölés hallatszott, mire a verekedő kamazsok rögtön kijöztanodtak és „im compaigne” a legnagyobb egyetértésben futásnak eredtek. A patrolnak hitt férfi pedig, kitől a verekedők annyira megijedtek, nem volt más, mint egy „boldog állapotban” levő és hazafelé tántorgó finácz.

Szerkesztői levelezés.

„Népevelők Lapja” tek. szerkesztőségének. A esereviszonyt szívesen elgogoljuk.
Zs. S. Budapest. Köszönjük a szives érdeklődést. Az en által említtet dologban a felszűlítés ez illő szerint eredi-mánytelen lenne.
Fakó Pinty. Kérését szívesen teljesítjük.
Dr. G. A két számnak elküldéséről intézkedünk.
E. E. urnak. Megkaptuk. Legközelebb hozzuk. Kérjük a folytatást mielőbb. Lapunk kiadója egyszersmind könyvnyomdatulajdonos, igen jutányos árak mellett vállal el bármi e szakba vágó munkát. Tessek hozzá fordulni és a közelebbi feltételeket megállapítani.
Deveser. Lapunk zárta előtt vettük. A jövő számban hozzuk. Meglész.

Felelős szerkesztő: **CSOBÁNCZY T.**
Laptulajdonos: **NOBEL ARMIN.**

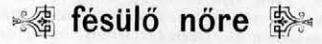
Nyilt-tér.†)

Kiadó szoba.

Az új-utczában, Martonfalvy-féle házban, a kapu alatt balra egy utczára szolgáló szoba (cabinet) előnyös feltételek alatt kiadandó.

Ajánlás.

A mélyen tisztelt hölgyeknek, kiknek jó és ügyes

fésűlő nőre

(friseurnö)

szükségük van, bátor vagyok **Csillag Sámuelné** (lakik új-utca Királyföldi-féle házban a hátulsó lakásban 116. szám alatt) ajánlani.

T. cz.

Van szerencsem a t. közönséget értesíteni, hogy 1880. január hó 3-ától kezdve a Kelez-féle házban (fapiaczon)

uj tánczkurzust

nyitottam.

Délután 5—6-ig zárt óra. 8—9-ig fel-nöttek számára, ez utóbbi szombat és vasárnap napokon 8—11-ig tart. — Tisztelettel

Reiner Illés,

tánczművész.

†) Ezen rovat alatt közlöttekét nem vállal felelősséget a szerk.

Hirdetés.

Könyvnyomda.

NOBEL ARMIN

ajánlja

Könyvkötészet.

a legújabb anyagokkal gazdagon felszerelt

KÖNYVNYOMDÁJÁT

hol

minden néven nevezendő nyomdai munkák a legnagyobb gondal, csínál és hiba nélkül leggyorsabban és legmérsékeltebb árakon állittatnak ki.

Intézetem ennél fogva minden hasonnemű vállalattal bátran versenyezhet.

Könyvkereskedés.

Brochurák, röpiratok, lapok, gyászlapok, el-lázatok hivatalok és közjegyzői és ügyvédi jegyzési kártyák, fal-egyletek részére, bárynyomatványok, számrágaszok, árjegyzékek, czák, bármiféle nyom-lák, levélfejek, bori-báli meghívók, kör-tatvány takarékpénz-tétek, névjegyek, ét-levelek, rovatolt tá-b. Bármiféle itt meg nem nevezett nyomtatvány minta szerint, azonnal elkészittetik.

Papir- és íróeszközök.